

ШКОЛА КОЈУ ЗАМИШЉАМ И ЖЕЛИМ

Понекад се запитам каква би то била перфектна школа коју замишљам и желим. Многи ђаци би вероватно замишљали школу са по једним часом недељно и да не морају пуно да уче, али моја замишљена школа би била другачија.

Та школа би била посвећена ђацима који су заинтересовани за учење. У овој школи не би било ђака који не желе да сазнају нешто ново, овде би се свако трудио да сазна што више. Постојао би специјални систем који би помогао свима да се осећају вољено и да нико не буде изостављен. У овом систему, учествовале би све школе Србије, и мале и велике. Осми разред би се спајао са првим, седми са другим и тако даље. Један разред би путовао у други град у Србији и тамо остајао недељу дана. Тамо би се састајали млађи и старији разреди, проводили време заједно и стварали дивне успомене и пријатеље. Свако вече радили би нове интересантне активности. Прве вечери би се сви осећали уплашено, јер нису сигурни да ли ће се уклопити, али већ кроз прву заједничку активност кувања, схватају да ће им све бриге нестати. Млађа деца би се осећала поносно и важно а старијима ће бити драго што могу да их усреће. Помагаће једни другима чак и ако делују као ситнице као што су разбијање јаја, мућење састојака, сваки осмех док раде, биће посебан и важан. Кували би јела која су позната у том граду те би тако, уз дружење, упознавали друге културе. Други дан би већ били блиски те би заједно писали песме и певали поред ватре. Свака реч би представљала нешто посебно, а уз топли пламен пуцкетаве ватре осећали би се мирно и задовољно. Наредних дана обилазили би градове и кроз то учили. Уколико би било кишовито и хладно, возили би се аутобусом кроз природу и додатно се зближавали. Остале активности би ђаци сами бирали. Битно је само да остану сви заједно јер је и поента у томе да се схвате праве вредности и моћ пријатељства. Последњи дан би свима био тежак и тужан, али би отишли задовољни и са надом да ће поново видети своје другаре. По повратку би се опет вратили свом нормалном животу и учењу, али би били срећнији и одморнији. Спокојно би проводили дане знајући да им се ближи још једна дивна авантура. У овој школи не би било деце која гледају кроз прозор тмурно и исцрпљено већ би сви били окружени љубављу, срећом и подршком.

Надам се да ће ми се једног дана остварити жеља и да ће постојати једна школа коју деца зову другом кућом, а другаре и наставнике својом другом породицом.